

SZŐCS PETRA

A GONOSZ FALU
LEGSZEBB LAKÓI

A MONASZTIKUS SZIGETEKEN ROSSZ A LEVEGŐ

Hiába dobom a pulóvered a vízre,
mégis hallom a csobogást.
Hajón ápolnak, micsoda szerencse,
mondtad a telefonban, a Lazzaretto Vecchión
már két embert tesznek egy ágyba, vagy négy gyereket,
és így tovább, kétségbeesésükben
tárgyakat dobálnak a kertbe,
és tapssal fogadják az új betegeket,
annyira rosszindulatúak.
Alkonyatkor a köztársaságot éljenzik.

Szigetek, kertek, friss levegő, de jobb
a vízben, mert az aloefák cinkosan röhögnek.
A hajónak csak a neve
incurabili, azért meg lehet itt gyógyulni,
most tért haza egy holland család.
Te hogy vagy? Krétázott csónakba ülj,
az higiénikus. Égess kék füveket a tereken.
Ne vágj a szavamba, ne motyogj.
Állj meg jóval a küszöb előtt, vigyázz,
hogy ne kergess madarat a házba.
Vedd fel, ha hívlak.

A HÁBORÚ UTOLSÓ ÁLDOZATA

Azokban az időkben a pravoszláv egyház is védelmébe vette
az oltás ellen fellépőket,
de mi, az iszapházak lakói
titkon azt reméltük,
hogy kialakul a nyájjimmunitás.

Az orvos madárcsőrös álarcát hátrahagyva
előző este ugrott le a világítótoronyból,
szigetünket már szerzeteseknek sem tudták eladni,
néztük a tépett nyugagyakról a távolodó fényeket.

Te foglaltál ide szállást, te nyomorult.
Tájvédelmi körzet, mondtad, ilyen egy nyaralás.
Hiába reméled,
hogy majd előjönnek rejtekhelyükről a beoltottak,
sikerül az immunizáció,
vagy elhajózunk egy boldogabb szigetre,
inkább azt szeretném, ha te lennél a háború utolsó áldozata.

HIDEGKÚRA

A reggeli jeges zuhanyfürdő után
hosszú séták fejfedő nélkül, nyári ruhában,
mintha nem látnánk a havat.
Azt mondtad, megerősít,
és kérted, hogy apróbbakat lépjünk.
Utána lázasan feküdtünk hetekig
a zománcozott ágyakon.
A konyha, a fehér fürdő és a hideg szoba
lopott villanykörön voltak. Egy éjszakán
vezetéktűz végzett veled.
Én jól vagyok, sokat fényképezek.
Csak akkor jutsz eszembe, ha áramszünet van,
és a vészfények kidobják a korlátok árnyékát a óra.

WISHFUL THINKING

„Csakhogy én nem szeretem a természetet.”
(*Céline*)

Van egy nagy hegy, a neve Vutang.
A hegy oldalából folyó tör a felszínre, teknősök úszkálnak benne.
Kígyóarcuk van, és balfelé néznek,
egyébként olyanok, mint a normális teknősök.
Ha zsebedben hordod őket, nem süketülsz meg soha.

Van egy hegy, a neve Omej. Északi lejtőjén rózsza és frézia nő.
Él ott egy állat, a boyi, úgy néz ki, mint egy normális juh,
de négy füle van, és a hátán hordja a két szemét.
Ha magad mellett tartod, elkerül a félelem.

Van egy hegy, a neve Longhu. Bokrai közt furcsa állat lakik, a jufu.
Olyan, mint egy majom, csak mintás a karja, és ugat.
Úgy néz ki, mint egy sárga zacskó, és piros fényt bocsát ki.
Aki megeszi, ezer évig él.

Nagybátyámnak levágták az egyik lábát,
mégsem meri senki féllábúnak nevezni,
inkább valakinek, akinek három végtagja van.
Két orral és négy-öt szemmel száguld az autópályán.
Azt mondjuk, jól vezet, nem tesszük szóvá
az automata sebességváltót.

EGY RADIOAKTÍV KERT EMLÉKE

Tereget, míg mások
református szertartás szerint esküsznek,
haja izzik az alkonyatban,
megérintem a vállát,
hátrafordul, és belém mélyeszi körmét,
ujjai mindkét oldalán nőnek,
csak most tudnám meggyőzni a bizalmamról,
lóherét présel a könyvembe,
mielőtt a kapun betódulna a násznép.

Lóherék nyílnak
a szárítókötél két oldalán,
és ez így volt Csernobil előtt is.
Rájuk lehet ülni,
akkor is szerencsét vagy
balszerencsét hoznak.
Mikor tömegesen kinőnek a kétfejű hóvirágok,
már nem lehet eldönteni.

Lelkiismeretesen várom az alkonyt.
Ha lassú a naplemente, unatkozom,
letakarom egyik szemem,
másikkal a Napba pislogok,
hátha jobb lesz a látásom.
Mégkönnyebbülök, amikor
tényleg lebukik a padlásnál,
végigvonul a szétvert homlokzat mögött,
és eltűnik a földben.

A könyv létrehozásában segítségemre volt Borsik Miklós, Ferenczi Orsolya, Hevesi Judit, Kali Ágnes, Kassai Zsigmond, Kele Fodor Ákos, Kemény Lili, Korpa Tamás, Kőríz Imre, Miksó Péter, Nagy Botond, Nagy Matilda, Nagy V. Gergő, Nemes Z. Márió, Németh Gábor, Szegő János, Szócs Géza, Szócs Kristóf, Szócs Márton, Tamás Etelka, Tamás Gáspár Miklós, Urbán Ákos. Köszönöm nekik.

A szerző a könyv megírása idején a következő támogatásokat kapta:

az Akademie Schloss Solitude ösztöndíja

a Visegrad Fund ösztöndíja

- Visegrad Fund

a Nemzeti Kulturális Alap alkotói ösztöndíja

Nemzeti Kulturális Alap

Erzsébetvárosi Irodalmi Ösztöndíj

a Magyar Művészeti Akadémia Művészeti Ösztöndíj Program

